

מסורת הש"ס

(א) [לעיל יט: שבת ע"א].
(ב) זכאים ז"ל. [יומא י"ז:
מ"ק ד': הוביות י"ז: ט"ז].
דנחש (פ"א). (ג) [ירקא
כ"א]. (ד) [ד"ר י"ז כ"ד].
(ה) [ז"ל נתן וי"ז מ"ט].
(ו) [ד"ר א"כ"ל]. (ז) ז"ל
מטות. (ח) [ו"ע' תוספות
פסחים ק': ד"ה דלמא
ותוספות יבמות מ'. ד"ה
אכילה תוס' מז' כ"ג. ד"ה
פסח].

הגהות הב"ח

(6) במשנה נתן הכסף
לחזקת השומר ומתן
פירות מזה קודם שמתן
הקרקע: (7) רש"י ד"ה
נתנו כל (ל) שטרות דמיון
דבר מקריב און משווי
במי שלוח ופחית
ומצבנותה ופחית
לאנשי משמר הדוא
אנו נח לתלוק חלוק
שלוח נמי לא מצא
משווי הכסף דמיון
קריב און דמיון:
(8) ד"ה השם וכו' וקיימא
לן. רש"י פ"ק ד"ה
(9) תוב' ר"ה חסלנו וכו'
מקול ר"ה קריב
החולץ וקאמ' חסלנו:
(10) בא"ד מה דמיון כו'
ישרים דבני ה'
יגלו:

גליון הש"ס

נב' אמר רבא. כעין זה
נב"מ דף קט ע"ב גופא
א"ר מנינוי וכו' ובשניה
מקוננת שם כחז כס
הר"ש אע"פ שלא חידש
דבר קאמר גופא משום
דכפי מימר אהרמי
ודכותה בספר הגחל וכו' :

הגהות הגר"א

[א] תוס' ד"ה לגמלי וכו'
עד פה"ד מוסגר בב"ח
עולה למחקו (ועין בת"ח
דלא כהפ"י):

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 א] תום' ד"ה או איט וס'
 דכתיב והתודה וכסל לא
 מחייב עין שיעה מקובלת
 ודו"ק:

הגוול עצים פרק

ואם היה זקן או חולה
ועבודתה ועורה לאנשי
חולה היכי דמי אי
עבודתה ועורה נמי
מצי עבדי עבודה של
רב פפא *שיכול ליל
עבודה דבי עבדי ליה
היא ומשוי שליח אביי
הדחק אכילה גסה ה
כלום הוא משום הכי
משמר אמר רב ששר
בקרנן צבור נותנה לכ
ועורה לאנשי משמר
טוהרים טמאים מי
טוהרים עבודתה ועור
טמאים יניחו ולא מצו
לבעלי מומין טוהרין
רב אשי האם היה כה
בהן שירצה לעבודתה
מאי קמ"ל תנינא י
ואיני אוכל ואיני י
אמינא כי חם רחמנ
לקרובי הוא אבל ל
משוי קמ"ל: מתני'
לו ומת הרי זה משל
ואשם למכוב שואמר
להשיב האשם אליו
לרבי חלדא איל רב

עליו יהיה מעלה את ד' הכסף יתן לבניו והוא יומכר ויפלו דמיו לגדבנים משמר ומת אין הרי מידם שנאמר וְאִישׁ יִתֵּן הַכֶּסֶף לַיהוּדִים וְאִישׁ לַיהוּדִים וְכֶסֶף לַיהוּדִים יִקְרִיבוּהוּ בְּנֵי יִדְעִיהָ אִשֶּׁשׁ אֶחָד שְׂחָבִיא שְׁלֹשׁ הַבֵּיא גִזְלוֹ לֹא מַעֲכָב: **גמ'** ת"ר אשש איל ולמאי נפקא מינה נפקא מינה חצאין לא יצא החזיר חצאין איל הכפורים היו אוכז חומש או אינו אלא חומש נתן לו את הקרפודים חומש מעכב כשהוא אשש זה קרן תניא איל מדבר או אינו אלא אומר והשיב את אשש הכתוב מדבר גופא * חצאין לא יצא מאי טעם שוה פרוטה לכל כולל שיהא השבב לכלל

איל הכפורים הוי אומר אשם. דרישא קרן הוא: או אינו אלא אשם זה
גימא אדרבה חומש מעכב דאשם קרייה רחמנא לשון קרבן כשהוא
שמשמר ומוסיף משלו עוד להשלים: אין בו. שזה פירוטו לכל משמר

הגוזל עצים פרק תשיעי בבא קמא

זשיעי בבא קמא **קי.**
דבי עביד ע"י הדחק עבדיה היא. דלח מלינו בכהניס פסול
 בשניס אלא דנקנו כוכדיס שיעור עד שירתם בכלל שחטניס
 (ומילן ד' טז:) **אכילה** גסה לאו בלום היא. תפינ (י) מדרש
 לקיש דלמר בהחולן (יבמות ד' ט) ושס"ה) האוכל אכילה גסה ביום

דנפרקן מי שאמר הריני מיר ושמע
 (מיר קר גג. וסע) גבי הא דלמר
 רבי דא דא חנה אמר ר' יוחנן מפני
 דמצי (ב) זקיקס ילכו בס ופושעיס
 יכשלו בס משל לשני בני אדם שאלו
 פקמיהם אחד אכלו לשם מזוה ואחד
 אכלו לשם אפלה גסה זה שאלנו
 לשם אפלה גסה ופושעיס יכשלו בס
 ח"ל ריש לקיש רשע קריה ליה נהי
 דלא עבד מזוה מן המונמר מזוה
 מיהא עבד משמע דלא ידע ידי חובה
 וי"ל דהסת לא קאמר דלא אלא לא
 מיקרי רשע ועוד דהסת לא מיידי
 בואכלו אפלה גסה ממש אלא כלומר
 שאין אכלו לשם פסח אלא כדי
 להיות שבע מעד דלא קאמר כלומר
 גסה אלא לשם אפלה גסה ועי"ל
 דשמי אפלות גסות הני: **א' דאיבא**
 שחורין פסאמי ב"ב מצו עבדי. לשם
 שעת פריך דמשמעין ליה לרב שבת
 דלמר כפ"ק דיומא (דף ו:.) טומאה
 דחיה בנצור ואי איכא טמאס
 וטחורין לא מצי עבדי טמאס ואיכא
 דפליג הסם ואמר דטומאה וטחור
 בנצור ואפי' איכא טמאס וטחורס
 מלך עבדי טמאס:
[א] לבערי שמוין שחורין. מימה
 ועורה אמאי הויה לבערי
 מומין: **ה' תניא** ב"ב פריך
 אינן. מימה אמאי לא פריך נמי
 לרב ששת תנינא טמא מותר

למאי נ"ט לאפוקי ספנתיתין.
מימא אלא לא קלאר
לאפוקי מדרכא דקלאר לעיל:
אז איז אלא המושב וה כפא.
מימא הייז מ"ל וז כפל והלא אין
מחמיב כאן אלז בהודאמו אז דכתיב
והמודה וכפל לא מחמיב בהודא:
וא

אם לא יחזיר ויביא גזילו עד שלא הביא אשמו יצא הביא אשמו עד יצא יתן את הקרן ולא נתן את החומש אין החומש זה קרן המושב זה חומש או אינו אלא אשם זה לאפוקי מדרבא דאמר רבא גזול הגר שהחזירו בלילה לא יצא מ"ט אשם קרייה רחמנא כשהוא אומר מלכד אשם זה קרן תניא איידא אשם זה קרן המושב זה אשם זה חומש למאי נפקא מינה לאפוקי ממתניתין ולא נתן לו את החומש אין החומש מעכב אדרבא זומר יוהשיב את אשמו בראשו וחמישיתו הוי אומר כך אשם זה קרן המושב זה חומש ובגזול הגר הכתוב המושב זה כפל ובגניבת הגר הכתוב מדרב כשהוא ממו בראשו וחמישיתו הרי בממון המשתלם בראש זומר רבא גזול הגר שהחזירו בלילה לא יצא החזירותו מא אשם קרייה רחמנא ואמר רבא גזול הגר שאין בו וכהן לא יצא ידי חובתו מ"ט דכתיב האשם המושב כהן וכהן בעי רבא אין בו למשמרת יהיוירי ויש בו למשמרת

הוֹמָה. וְמוֹשֶׁה זֶה קָרָן וְנָמָּה לְאִפְסוּקֵי מַמְחִינִין דְּמָנָן חִין הַחֹמֶם מַעֲבָר
אֲזַמְרָא בִּי: מַשְׁתַּלֵּם בְּרֹאשׁ. קָרָן לְבָדוֹ שְׂהוּא רֹאשׁ: לְכָל כֶּהֱן וְכֹהֵן.
 יְהוֹרִיב וְיֵשׁ בּוֹ שׁוֹה פְּרוּטָה לְכָל מַשְׁמֵר יְדִיעֵיהּ שֶׁהֵן מוֹעֲטִין מֵהוּ:
 אֵין

עין משפט
גר מצודה

[illegible]

תורה אור השלם

1. ואם אין לאיש גאל
להשיב האשם אליו
האשם המתועב לוי לבנות
מלבד איל הבפריים אשר
יכפר בו עליה
2. ואיש את נרשיו לו
יהיו איש אשר יתן לבנות
לו ידעה במדבר ה
3. והתודו את חטאתם
אשר עשו והשיב את
האשם בראשו ואמר
יסוף עשיתי ונתן לאיש
אשם לו במדבר ה

מוסף רש"י

כהן גדול מקריב ארזן.
 ודממתו עשירי דמתי
 וזולתו וזולתו כל עשתה וכל
 הקדשם כל זלל וזלל
 ודמתי ודמתי כל נשמתם
 קדשים (בזחיים פז) כח
 זולתו וזולתו עשירי דמתי
 וזולתו וזולתו כל עשתה וכל
 הקדשם כל זלל וזלל
 ודמתי ודמתי כל נשמתם
 קדשים (בזחיים פז) כח
 זולתו וזולתו עשירי דמתי
 וזולתו וזולתו כל עשתה וכל
 הקדשם כל זלל וזלל
 ודמתי ודמתי כל נשמתם
 קדשים (בזחיים פז) כח